

«МІЙ ТИХИЙ БІЛЬ НА ТИХОМУ УЗБІЧЧІ»

Євгенія Назарук - уродженка села Мальована, випускниця філологічного факультету Луцького педагогічного інституту ім. Л.Українки. Більш як півтора десятиліття викладає українську мову та літературу в Лиценській загальноосвітній школі Луцького району. Крім подвижницької педагогічної праці учителька шліфує свій літературний талант у

численних поезіях, які побачили світ у журналі «Дивослово», у газетах «Волинь», «Краєвид», «Сім'я і дім», «Народна справа», «Слава праці».

Сподіваємося, що творчий доробок землячки

благодатно впаде

на духовний

грунт читачів.

Любов з очима ластівки
Любов з очима ластівки... Їй-Богу,
Звучить це якось дивно й нетутешньо,
Її давно, ще з отчого порога,
Несу в собі як святість безконечну.
Вона пташам здійсмається у грудях
І зводить погляд сумовито-ніжний.
Вона ридає, коли хтось на людях
Їй докоряє, безневинно-грішний.
Любов з очима ластівки... Омана?
- О, ні! - скажу я скептикам у вічі.
Вона моя молитва і осанна,
Мій тихий біль на тихому узбіччі.
Її лелію свято, мою перлину.
Нікому не відняти, і не вкрасти...
Моя відродо, ластівко, пташино,
Не дай в житті навколішки упасти.

***

Хотіла забути. Хотіла забутись.
Втікала думками до рідного дому,
Де груша старенька, забувши про втому,
Ховала в долонях своє грушенятко.
Хотіла вернути, хотіла вернутись,
Життя, наче пісню, почати спочатку.
Там пахли нектаром невиниті роси,
Лягали волошки у житні покоси.
Їм сни кольорові нашіптував вітер...
Хотіла надпити. Хотіла напитись
З горнятка дитинства й медового літа.
Та раптом одне спромоглась зрозуміти:
Без тебе самотньо в медовому літі.

Сумує жінка...

за плечима - літо,

Ну а в очах -

квітує сон-трава,

І дощ переїщить

крізь діряве сито

На шибку долі...

Щуляться слова

Від спогадів, від того,

що ще буде...

Їй так самотньо.

Хочеться тепла.

Вона цю зливу

мовчки перебуде,

Чого шукала -

так і не знайшла.

Зі всім змирилась.

Зсунула фіранки.

Самотній вогник

згаснув у вікні.

От тільки очі -

голубі світанки

Ще сон-травою

плакали у сні.

У старій альтанці
між високих трав
Сумовито й ніжно
хтось на скрипці грав.
Плакали дерева,
плакали куці.
Болісно і щемно
стало на душі.
Скільки раз бувала
на узліссі я,
Та не чула зроду
цього скрипаля.
Чом бринить печаллю
зболена струна?
Із яких сльозинок
зіткана вона?
Сколихнувся шепіт
між високих трав:
«Про твоє кохання
він сьогодні грав».